

ศำสตาเอกของโลก (๔)

สติของชนเหล่าใดไปแล้วในพระพุทธเจ้าเป็นนิมิตต์
ทั้งกลางวันและกลางคืน ชนเหล่านั้นนี้ชื่อว่าป็นสาวกของพระ-
โคดม คั่นอยู่ คั่นดีแล้วในกาลทุกเมื่อ

ศาสนาเอกของโลก (๔)

๔๐

ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน มนุษยชาติล้วนปรารถนาให้โลกมีสันติสุขที่แท้จริง แต่ไม่มีใครรู้ว่าสันติสุขที่แท้จริงนั้นอยู่ที่ใด จะเข้าถึงได้อย่างไร จนกระทั่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบว่าการที่จะทำให้เกิดสันติสุขที่แท้จริงนั้น มนุษย์ทุกคนจะต้องปฏิบัติให้เข้าถึงสันติสุขภายใน คือ เข้าถึงพระธรรมกาย อันเป็นต้นแหล่งกำเนิดแห่งความสุขที่แท้จริง และเป็นสิ่งที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะมีความแตกต่างกันโดยเชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ หากได้ลงมือปฏิบัติอย่างถูกวิธี ย่อมสามารถเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อังคุตตรนิกาย ทุกนิบาต ว่า

“สุปปพุทธํ ปพฺพชฺฌนติ	สทา โคตมสาวกา
เยสํ ทิวา จ รตฺโต จ	นิจฺจํ พุทฺธคตา สติ
สุปปพุทธํ ปพฺพชฺฌนติ	สทา โคตมสาวกา
เยสํ ทิวา จ รตฺโต จ	นิจฺจํ ธมฺมคตา สติ
สุปปพุทธํ ปพฺพชฺฌนติ	สทา โคตมสาวกา
เยสํ ทิวา จ รตฺโต จ	นิจฺจํ สงฺฆคตา สติ

สติของชนเหล่าใดไปแล้วในพระพุทธรเจ้าเป็นนิตย์ ทั้งกลางวันและกลางคืน ชนเหล่านั้นชื่อว่าเป็นสาวกของ

ศาสดาเอกของโลก (๔)

๔๑

พระโคตม ตี้นอยู่ ตี้นดีแล้วในกาลทุกเมื่อ

สติของชนเหล่าใดไปแล้วในพระธรรมเป็นนิตย์
ทั้งกลางวันและกลางคืน ชนเหล่านั้นชื่อว่า เป็นสาวกของ
พระโคตม ตี้นอยู่ ตี้นดีแล้วในกาลทุกเมื่อ

สติของชนเหล่าใดไปแล้วในพระสงฆ์เป็นนิตย์
ทั้งกลางวันและกลางคืน ชนเหล่านั้นชื่อว่า เป็นสาวกของ
พระโคตม ตี้นอยู่ ตี้นดีแล้วในกาลทุกเมื่อ”

จิตของมนุษย์ส่วนใหญ่มักเล่นไปในอารมณ์ที่เป็นที่รัก
น่าใคร่ น่าปรารถนา น่าพอใจ บางครั้งก็ไปยึดติดในเรื่องราวที่
ไม่เป็นสาระแก่นสาร นำความทุกข์ระทมมาสู่ตนเอง แต่การ
ส่งใจไปในพระรัตนตรัย คือ ตริภังคิกนิมิตต์ถึงพระพุทธเจ้าผู้เลิศ
ส่งใจไปในพระธรรมคำสอนอันบริสุทธิ์ ที่พระบรมศาสดาได้ทรง
ประทานไว้ และส่งใจไปในพระอริยสงฆ์สาวกผู้ทรงจำคำสอน
ของพระพุทธเจ้า แล้วได้สืบทอดพระศาสนาให้ดำรงอยู่ เพื่อ
ประโยชน์สุขของมวลมนุษยชาติ เมื่อนึกถึงรัตนะทั้งสามนี้แล้ว
จะทำให้ใจของเราสะอาดบริสุทธิ์ ปรารถนาความหลุดพ้นตาม
พระพุทธองค์ไปด้วย เพราะเมื่อใจโน้มไปในวัตถุที่เลิศ ส่งใจไป
ในรัตนะอันประเสริฐ ย่อมทำให้เกิดในสุคติโลกสวรรค์ เข้าถึง
ความเป็นผู้ประเสริฐในทุกสถาน และเมื่อबारมีเต็มเปี่ยมบริบูรณ์

ศาสดาเอกของโลก (๔)

๔๒

ย่อมสามารถทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพานไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

*วันนี้หลวงพ่อก็ได้นำพวกเราย้อนระลึกนึกถึงพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ในสมัยที่พระองค์เสด็จลงมาอุบัติเพื่อ
ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นศาสดาเอกของโลก
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นพระองค์สั่งสมบุญบารมีมามาก
อย่างน้อยก็ ๔ อสงไขยแสนมหากัป เมื่อลงจากเทวโลก
พระองค์ได้มาบังเกิดในตระกูลของกษัตริย์ ถ้าพูดถึงชาติวุฒิ
ถือว่าพระองค์เกิดในตระกูลกษัตริย์ที่มนุษย์ทั้งโลกยกย่อง

เมื่ออยู่ในครรภ์พระพุทธรามารดา พระองค์ไม่ได้ทำความ
ทุกข์ทรมานให้เกิดขึ้นกับพระพุทธรามารดาเลย และใจของ
พระพุทธรามารดานั้นมีแต่กุศลธรรมเกิดขึ้นตลอดเวลา จะหาเด็กที่
อยู่ในครรภ์มารดาแล้วทำให้มารดาเกิดกุศลจิตเช่นนี้ และมี
ความคิดเป็นกุศล ไม่ทุกข์ทรมานเกี่ยวกับเด็กที่อยู่ในครรภ์
หาไม่ได้ง่ายนักเพราะพระองค์สงบนิ่งตลอด แม้ประสูติออกมา
ก็แตกต่างจากการประสูติหรือการเกิดของทารกทั้งหลาย คือ
พระพุทธรามารดาประทับยืนขณะทรงมีพระประสูติกาล นี่เป็น
ความอัศจรรย์และเป็นความจริงที่เกิดขึ้นมาแล้ว

* พุทธประวัติ เล่ม ๑ (หลักสูตรนักธรรมตรี)

ศาสดาเอกของโลก (๔)

๔๓

ทันทีที่ประสูติ พระองค์ทรงดำเนินได้ถึง ๗ ก้าว และมีดอกบัวผุดขึ้นรองรับเป็นเรื่องจริงที่พิสูจน์ได้ด้วยวิชชาธรรมกาย อีกทั้งพระพุทธองค์ยังได้ลักษณะมหาบุรุษที่ใครๆ ยากจะได้อย่างพระองค์ เกิดมาก็พูดได้ ที่เกิดแล้วพูดได้ก็มีมาหลายภพหลายชาติ ไม่ใช่เฉพาะชาติสุดท้ายเท่านั้น เพราะเมื่อบารมีเต็มเปี่ยมแล้ว ความอัศจรรย์ที่เหนือธรรมชาติเหนือกฎเกณฑ์ทั้งผองย่อมบังเกิดขึ้น พระองค์ทรงเปล่งวาจาได้ วาจาที่ไม่เหมือนกับมนุษย์ธรรมดาพูด ที่เรียกว่าอัสภิวาจา คือ เปล่งวาจาด้วยความองอาจว่า “อโคหมสมิ โลกสฺส เขฎฺฐโหมสมิ โลกสฺส เสฎฺฐโหมสมิ โลกสฺส เราเป็นผู้เลิศในโลก เราเป็นผู้ประเสริฐในโลก เราเป็นผู้เจริญที่สุดในโลก ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา”

พระวาจาของพระองค์จึงเป็นวาจาที่ไม่มีใครเหมือน เป็นวาจาที่ยิ่งใหญ่ เป็นนิมิตหมายแห่งการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และสันติสุขอันแท้จริงของมวลมนุษยชาติ ชีวิตในปฐมวัยของพระองค์ก็ทรงโดดเด่น คือ มีสติปัญญาเฉียบแหลมฉลาดเฉลียวทรงจำแม่นยำ สามารถเรียนจบศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ เพียงแค่ ๗ วัน ตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ กับครูที่มีความรู้สูงที่สุดในยุคนั้น ภูมิปัญญาของพระองค์มีขนาดนี้ เด็ก ๗ ขวบ เรียนรู้ศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ หรือ ๑๘ ปริญา โดยใช้เวลา

ศาสดาเอกของโลก (๔)

๔๔

เพียง ๗ วัน ไม่ใช่ธรรมดาเลย

นี่เป็นความอัศจรรย์ ที่ท่านเรียนรู้ได้ทะลุเช่นนี้ เพราะท่านเรียนมานับภพนับชาติไม่ถ้วนจนกระทั่งแตกฉาน ทันทิที่ครูบาอาจารย์อัปาก็แทบตลอดหมด เข้าใจหมด ในใจของท่านมีแต่ความคิดที่แตกต่างจากมวลมนุษย์ทั้งหลาย คือ มนุษย์ส่วนใหญ่่มองไม่เห็นความทุกข์ เวลาประสบทุกข์นานๆ ก็เคยชิน เมื่อเคยชินก็ไม่มีความคิดที่จะหาหนทางที่จะออกจากความทุกข์นั้น อีกทั้งไม่รู้ว่า อะไรเป็นต้นเหตุ ไม่ให้มีความคิดที่จะออกจากความทุกข์นั้น อยู่กันไปวันๆ ด้วยความเคยชินกับความทุกข์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

พระองค์ไม่ใช่เช่นนั้น เมื่อเสด็จประพาสอุทยานได้ทอดพระเนตรเห็นคนแก่ คนเจ็บ คนตาย ครั้นเห็นแล้วทรงได้ข้อคิดสะกิดใจ คิดอยากจะแสวงหาหนทางแห่งความพ้นทุกข์ที่แท้จริง อันที่จริงภาพเหล่านี้ ล้วนเป็นภาพที่มนุษย์ทั้งหลายต่างเห็นกันอยู่เป็นปกติทุกวัน แต่เห็นแล้วกลับเฉยๆ เห็นแล้วไม่คิดต่อ จึงวนกันอยู่เช่นนั้น แต่พระองค์ทรงคิด คือ ทรงคิดหาหนทางที่จะออกจากความทุกข์ และมีความเชื่อมั่นว่า หนทางที่จะพ้นจากทุกข์นั้นต้องมีอยู่จริง

จนกระทั่งความคิดของพระองค์สลุกลงม เห็นว่าการ

ศาสนาเอกของโลก (๔)

๔๕

บรรพชาเป็นทางปลอดโปร่ง สามารถที่จะช่วยให้หลุดพ้นจาก
ทุกข์ได้จริง ดูเหมือนว่าเบญจกามคุณต่างๆ ที่ชาวโลกยอมสยบ
ติดอยู่นั้น ไม่สามารถไปผูกมัดกักขังท่านได้ ครองเรือนไปก็คิด
เช่นนี้ไปด้วย แม้เพียงได้ยินคำกล่าวว่า ลิขิตตราชกumarนี้เป็น
โอรสและเป็นพระสวามีของใคร คนเหล่านั้นจะต้องดับเย็นอย่าง
แน่นอน พระองค์ได้ฟังคำว่า นิพพุตะ ที่แปลว่า ดับ ก็รู้สึก
ถูกอกถูกใจถึงกับถอดแหวนอันมีค่ามอบให้ผู้тикกล่าวต่อนั้นทีเดียว

ในที่สุดถึงวันที่बारมีเต็มเปี่ยม เมื่อมีพระชนมายุได้ ๒๙
พรรษา มีเหตุทำให้พระองค์ไม่ยินดีที่จะครองราชสมบัติต่อไป
คืนหนึ่ง พระองค์ทอดพระเนตรเห็นสตรีนักฟ้อนทั้งหลายกำลัง
นอนหลับทับเครื่องดนตรีอยู่ บางพวกมีน้ำลายไหล บางพวก
กัดฟันเสียงดัง บางพวกนอนกรนบ้าง นอนอ้าปากบ้าง เสื้อผ้าที่
สวมใส่หลดล้วย เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น ทรงมี
พระหฤทัยเหือนหายในกามทั้งหลาย แม้พระราชวังที่ตกแต่ง
ประดับประดาไว้ประดุกงของท้าวลักระ ก็ปรากฏเหมือนป่าช้า
ผิติด ซึ่งเต็มไปด้วยซากศพนาาชนิด ภพทั้ง ๓ ปรากฏทันที
เหมือนเรือนถูกไฟไหม้ จึงเปล่งอุทานว่า “วุ่นวายจริงหนอ
ขัดข้องจริงหนอ” พระทัยของพระองค์ทรงโน้มไปเพื่อบรรพชา

คืนนั้น พระองค์ตัดสินใจพระทัยเด็ดเดี่ยวเสด็จขึ้นมำกัณฐกะ

ศาสดาเอกของโลก (๔)

๔๖

ออกจากพระราชวังกลางดึกพร้อมกับนายฉันทะ ปราสาท ๓ ฤดู ที่พร้อมด้วยนางสนมกำนัล ทرفย์สมบัติภายนอกต่างๆ ทรงสลัดทิ้งหมด แม้ในระหว่างทางจะมีพญามารมาขวางไว้ เอาสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิมาล่อว่า “อีก ๗ วัน สมบัติจักรพรรดิจะบังเกิดขึ้นเพื่อพระองค์ขอให้พระองค์กลับไปครองราชสมบัติเถิด แล้วจะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิครองโลก” พระองค์กลับปฏิเสธ ไม่ยินดีในสมบัติเหล่านั้น เพราะทรงเคยเสวยสมบัติเหล่านี้ มา นับภพนับชาติไม่ถ้วน ไม่ว่าจะเป็นอะไร พระองค์เป็นมาหมด ทั้งเป็นพระเจ้าจักรพรรดิจอมราชันผู้ยิ่งใหญ่ในเมืองมนุษย์ หรือเป็นจอมเทพในสวรรค์ชั้นฟ้า พระองค์ล้วนเป็นมาหมดแล้ว

พระองค์ทรงมีพระหฤทัยเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่นถึงเพียงนี้ ไม่ยินดีในสมบัตินอกตัว ทรงปลงผมและหนวดที่ริมฝีปากน้ำอโนมา เนื่องจากบุญในตัวของพระองค์มีมาก พรหมจึงได้นำเครื่องอัฐบริขารมาถวายพระองค์ ตั้งแต่นั้นมาทรงครองเพศเป็นนักบวช ศึกษารธรรมะกับครูบาอาจารย์ต่างๆ ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ทั้งอุทกดาบสและอาหารดาบส พระองค์ทรงยอมน้อมตนเข้าไปเป็นศิษย์ จนได้อภิญญาสมบัติ จากนั้นทรงปลีกวิเวกมาแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ด้วยพระองค์เอง บำเพ็ญเพียรอยู่นานถึง ๖ ปีเต็ม

ในสมัยนั้น ไม่ว่าจะมียุทธวิธีการใดก็ตาม ตั้งแต่การทรมาน

ศาสนาเอกของโลก (๔)

๔๓

ตัวเอง โดยมีความหวังว่า จะต้องมียิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือพระผู้เป็นเจ้าของที่มองไม่เห็น บันดาลให้พบหนทางหรืออวยพรให้เป็นผู้มี
อานุภาพเหนือมนุษย์ เหนือธรรมชาติทั้งหลาย พระองค์ล้น
ทรงลงมาแล้ว ในที่สุดทรงพบหนทางไปสู่อายตณนิพพาน
ตรัสรู้ธรรมเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หนทางที่พระองค์พบนั้น
เป็นมัชฌิมาปฏิปทา คือ หนทางสายกลางที่มีอยู่ในตัวของทุกๆ คน
พระองค์เป็นผู้นำแสงสว่างแห่งธรรมให้ปรากฏขึ้นมาบนโลก
ขจัดความมืดมิด คือ อวิชชา ให้หมดสิ้นไปอีกครั้งหนึ่ง พวกเรา
ทั้งหลายไม่ควรศึกษาพุทธประวัติเพียงอย่างเดียว ต้องลงมือ
ปฏิบัติตามปฏิปทาที่พระองค์ทรงประทานไว้ด้วย จึงจะชื่อว่า
เป็นพุทธศาสนิกชนที่แท้จริงผู้เข้าถึงพระธรรมกาย มีพระ-
รัตนตรัยเป็นสรณะกันทุกคน

